

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. VIII. Variæ inquiruntur circa parvulos sine remedio peccati originalis
decedentes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

plevisset exterior, nos originale peccatum inde non contracturos.

XI.
Ad peccati originalis transmissio- nem postum aliquid, vel ordinatio divina requiritur.

Quæres decimò : utrum requiratur pactum ad transfusionem peccati originalis? Respondetur aliquam saltem Dei ordinationem ad hoc requiri; neque enim ex naturâ rei peccatum Adami transit, vel peccatum transfunditur in posteros, alioqui peccata etiam parentum modò transirent in filios, verisimilius tamen est debuisse hanc Dei ordinationem Adamo innotescere, alias privatio gratiæ non fuisset ullo modo voluntaria. Ut verò parvulus in conceptione contrahat peccatum originale, aliud non requiritur, quàm ut anima uniatu carnî seminaliter ab Adamo propagata, & hoc modo homo concipiatur.

XII.
De pœni se- cundariis peccati origi- nalis.

Quæres undecimò : quam sint pœnæ peccati primi parentis, & originalis? Respondetur inprimis illius pœnam esse mortem corporalem, corruptionem naturæ, & alia hujus vitæ mala; dissipato enim semel statu innocentie, natura sibi relinquatur, & consequenter hujusmodi motibus naturaliter agitur, quibus alioqui ex peculiari Dei providentiâ caruisset.

SECTIO OCTAVA.

Varia inquiruntur circa parvulos sine remedio peccati originalis decedentes.

I.
Pelagiani veram Dei visionem parvulis in originali decedentibus concesserunt.

Quæres quid parvulis illis fiet, qui sine baptismo decedunt? Pelagiani, ut diximus sect. 1. cum ipsos nullo originali peccato infectos esse assererent, licet è cœlo seu beatorum convictu eos excluderent, ob illud Joannis tertio, v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aquâ & spiritu Sancto non potest introire in regnum Dei*, veram tamen beatitudinem seu visionem Dei parvulis ab eis concessam esse probabilius est, ut ex variis locis Sancti Augustini deducitur.

II.
Parvulos in originali decedentes aternâ vitâ privandos certum est.

Certum nihilominus est parvulos istos verè esse damnatos, omnique ut gratiâ, ita & visione Dei, seu gloriâ privatos. Hic est communis Ecclesiæ Catholice sensus, & ostendi videtur ex illis Apostoli verbis ad Romanos 5. v. 1. *Per unius delictum in omnes homines in condemnationem*: Probatur etiam clarè ex loco illo Joannis 3. præcedente numero citato, inane enim videtur inter regnum cœlorum & vitam aternam distinguere, cum in Scripturâ semper pro eodem sumantur. Tandem hoc à Concilio Florentino in literis unionis est definitum.

III.
Parvuli cum originali decedentes non cruciabantur igne.

Quæritur ulterius, utrum hi parvuli præter pœnam damni, pœnam aliquam sensus patiantur? Volunt aliqui cruciari illos pœnâ ignis, cui opinionioni favere videtur S. Augustinus, S. Fulgentius, & alii nonnulli ex Sanctis Patribus. Contrarium tamen est probabilius, quod cum sancto Thoma q. 5. de malo tenent omnes ferè Scholastici, estque expressa sententia sancti Gregorii Nazianzeni, Ambrosii & aliorum nonnullorum ex sanctis Patribus, & defumi ulterius videtur ex Innocentio tertio, cap. *Majores* de baptismo, ubi dicitur pœnam peccati originalis esse carentiam divinæ visionis, peccati verò actualis perpetuum gehennæ cruciatum. Et sanè cum fides ad hoc non cogat, nimis durum videtur puniri aliquem pœnâ ignis, eaque aternâ ob peccatum ab alio commissum. Nec adeo explorata hac in re est mens Sancti Augustini.

R. P. Comptoni Theol. Scholasti. Tom. I.

gustini, imò valde eum in hac controversiâ dubium fuisse constat; ut advertit Tannerus hic disp. 4. q. 10. dub. 5. lib. enim quinto contra Julianum cap. 8. & Epistolâ 28. ad Hieronymum sic habet: *Cum ad pœnas ventum est parvulorum, magnus mihi erede coarctor angustia, nec quid respondeam prorsus invenio &c. Doce igitur quid sentire, quid dicere debeamus.*

Dubia est mens S. Augustini circa pœnam parvulorum.

Alii itaque licet parvulos pœnâ ignis cruciandos negent, dicunt nihilominus levi aliquâ eos tristitiâ afficiendos ob amissam beatitudinem, quæ ipsis remota, in primo scilicet parente fuerat debita: ita post Fulgentium & S. Augustinum affirmat Abulensis Math. 25. q. 666. Aureolus, Petrus Sotus; Bellarminus lib. 6. de peccatis cap. 7. Valentia q. 17. puncto 4. Tannerus hic, d. 4. q. 10. dub. 5. num. 110. licet contrariam sententiam fateatur inter Theologos esse communem.

IV.
Censent aliqui parvulos hocse levi tristitiâ aternam afficiendos.

Secunda ergo & vera sententia negat parvulos ullâ omnino pœnâ, dolore, aut tristitiâ afficiendos, sed solâ pœnâ damni: ita S. Thomas, S. Bonaventura, Halensis, Scotus, Durandus, Gabriel, Salmeron ad Romanos 5. d. 48. Vasquez d. 134. cap. 3. Salas d. 11. sect. 6. num. 83. Zamel hic, q. 83. art. 8. qui tamen in eo excedit, quòd sententiam hanc certam, catholicam, & omnium Theologorum esse pronuntiet. Ratio autem est quia cum non peccaverint personaliter, non videntur aliâ pœnâ digni, quàm pœna damni, ut supra ex Innocentio tertio ostendimus.

V.
Hi parvuli nullo omnino dolore aut tristitiâ afficiuntur.

Licet verò cognoscant (quamvis id aliqui negent) se privatos visione beatificâ & gloriâ Sanctorum, nullum tamen inde dolorem capient, considerantes namque se beatitudinem illam, non suâ culpâ sed alienâ perdidisse, item felices esse se præ aliis, qui pœnæ aternæ ignis sunt adjudicati, præterea felicitatis illius adeptionem nunquam se in suâ potestate habuisse, & inutilem de eâ tristitiam futuram, facile illam impediunt, præsertim cum inordinatis motibus carentes, haud difficulter in divinâ voluntate & ordinatione acquiescant. Deus etiam concursus ad dolorem, qui ex cognitione amissæ beatitudinis connaturaliter sequeretur, potest suspendere.

VI.
Quamvis celesti gloriâ sciant se privatos, nullam tamen inde capient tristitiam.

Quæri tandem potest, quales, & quo loco sint post diem judicii futuri hi parvuli. Tannerus hic d. 4. q. 10. dub. 5. num. 95. & videtur communior inter Theologos opinio, existimat eos in loco quodam subterraneo obscure perpetuò detentum iri. Ratio eorum est, quia cum inimici Dei sint, & è Paradiso ejecti, non videtur convenire illis locus adeo amœnus, ac volunt aliqui terram post diem judicii futuram. Deinde dicunt multi terram tunc aquâ undique cooperiendam: quo tamen non obstante Salas d. 11. sect. 6. num. 95. & alii putant parvulos natando in aquis, & super terram degere posse.

VII.
Putant aliqui parvulos hocse in loco obscure subterraneo semper detentum iri.

Alii itaque, & melius, volunt eos post diem judicii super terram in loco amœno perpetuò mansuros, alioqui, inquit punirentur pœna sensus, si corporibus induti carerent luce, & consequenter visu sensuum ac membrorum: ita Suarez tomo 4. in tertiam partem, d. 45. Lessius lib. 13. de perfectionibus divinis cap. 22. Salmeron, Salas, & alii: Addit verò Suarez tomo 2. in 3. p. d. 48. sect. 2. si intra terram mansuri sint, terram futuram pellucidam, ut ad eos lux perveniat, & commodum ibidem habeant vivendi locum. Tandem multi eis concedunt, non solum cognitionem Dei, & consequenter amorem, sed etiam perfectam aliarum rerum notitiam, & hoc sensu beatitudinem natura-

VIII.
Alii eos post diem judicii in loco amœno super terram perpetuò mansuros asserunt.

Habebunt Dei cognitionem, & amorem.

ralem, licet non completam, cum habeant peccatum. Erunt etiam impeccabiles, incorruptibiles, impassibiles &c. ut bene ostendit Tannerus citatus num. 103.

IX.
Ex diversis capitulis oritur maiorem aut minorem esse poenam damni.

Dices: poena damni est maior quam poena sensus in adultis; nonnulli enim ex Sanctis Patribus affirmant poenam damni esse longe acerbissimam, si ergo parvuli puniri possint poena maiore, possunt minore. Respondetur primo, poenam damni seu privationem visionis beatificae & donorum supernaturalium esse eo maiorem vel minorem formaliter, seu in ratione poenae, quod fuit illorum acquiritio magis vel minus in illius potestate, qui illa amisit, & etiam quod magis ea culpa sua perdidit: cum ergo nunquam fuerit in potestate proximam parvulorum acquirere gratiam, vel visionem beatificam, esto concederemus in adultis poenam damni esse maiorem poena sensus, de quo statim, adhuc

non sequitur eam esse adeo gravem in parvulis. Deinde consequentia nulla est; privatio enim gratiarum peculiarium habere potest cum peccato alterius connexionem, non tamen eam habet poena sensus: sic in humanis ob peccatum parentis filium saepe videmus bonis paternis exui, qui tamen non propterea flagellari possent, aut alio supplicio affici.

Secundo responderi potest, poenam damni solitarie sumptam, & non prout includit tristitiam inde resultantem (quo sensu dicunt Patres illam esse gravissimam) licet sit maxima poena secundum quid, cum sit carentia summi boni, simpliciter tamen respectu patientis, poenam ignis & vermem conscientiae esse graviolem, ut aperte docet Sanctus Thomas quaest. 5. de malo art. 1. ad 3. & alii.

Privatio gratiarum peculiarium habet cum alieno peccato connexionem.

X.
Si poena damni solitaria sumatur, videtur superari posse à poena sensus.

DISPUTATIO CVII.

De divisione peccati in actuale & habituale.

I. **H**ÆC ultima restat ex iis quas supra posuimus peccati divisionibus, in actuale scilicet & habituale. Actuale peccatum quid sit, notius est, quam ut à quoquam in dubium vocetur; tunc enim contingit, quando quis actu Deum offendit, & aliquam ejus Legem transgreditur, vel actum prohibitum exercendo, quod peccatum commissionis dicitur, vel actionem aliquam preceptam omittendo, quod vocatur peccatum omissionis: De quibus fuscè dictum est supra.

II. Certum etiam est, dari peccatum habituale, per quod transacto peccato actuali, homines denominantur peccatores, donec peccati illius remissionem obtineant: Sic Luca cap. 7. vers. 37. dicitur: Mulier quæ erat in civitate peccatrix; Sic Christus dicitur manducasse cum peccatoribus, vocare peccatores, pro peccatoribus mortuus, &c. Hinc etiam macula aliqua, transacto actuali peccato, in hominibus manere dicitur, ratione cujus immundi & sordidi appellantur: e contra verò justificatio in pii mundatio dicitur, & ablutio. Hujus itaque peccati, & macule naturam ac notionem hic inquiremus.

SECTIO PRIMA.

Referuntur variae sententiae circa constitutionem peccati habitualis.

I.
Prima sententia ait peccatum habituale esse habitum vitiosum.

PRIMA sententia est Ariminensis, qui peccatum habituale, vult esse habitum vitiosum, cum nihil aliud sit ab actuali peccato in animâ relictum. Sed contra: habitus namque vitiosus, etiam in iustis permanent remisso peccato. Contra secundò: omisio enim pura nil physicum in animâ producit, cum tamen post peccatum puræ omissionis maneat in animâ peccatum habituale, non minus quam post peccatum commissionis. Per quæ etiam impugnata manet opinio Magistri in 4. dist. 33. peccatum habituale constituentis in qualitate quadam à peccato actuali relictâ.

Secunda sententia tribuitur Scoto, peccatum scilicet habituale nihil esse homini intrinsecum, sed solam ordinationem Dei extrinsecam, qua illum, qui peccatum actuale admisit, destinat ad poenam: qua de causa hæc sententia peccatum habituale appellat relationem rationis. Ab hac opinione acutissimum Scotum liberat Hugo Cavellus, & meritò; ab omnibus enim rejicitur, primò quia non malum sed bonum est ordinari ad poenam, unde à Deo directè & per se fit, qui tamen nullo actu suo hominem constituere potest peccatorem. Deinde demones jam in inferno peccant, qui nihilominus propterea ad novam poenam non destinantur. Præterea si Deus hominem, qui peccavit, punire nollet, sicque non destinaret eum ad poenam, dicitur tamen communiter omnes, manere posse peccatum, sicut e contra remittere posset habituale peccatum, non remis à poenâ. Tandem destinatio ad poenam, est effectus peccati, & homini planè extrinsecus.

II.
Secunda sententia est, peccatum habituale esse ordinationem ad poenam.

Deus nullo actu suo hominem constituere potest peccatorem.

Tertia